

ΤΟΥ **Αντώνη Δραγανίγου**

Η κοινωνική και πολιτική αστάθεια συνεχίζεται και θα συνεχίζεται για καιρό. Δεν υπάρχει κανένας σοβαρός άνθρωπος που να υποστηρίζει ότι «το πρόγραμμα βγαίνει». Ότι μπορεί να οδηγήσει στην πολυπόθητη σταθεροποίηση και ένα νέο γύρο «καπιταλιστικής ανάπτυξης». Με την κοινωνική πλειοψηφία συντετριμμένη, με το χρέος να εκτοξεύεται ίσως και πάνω από το 200% του ΑΕΠ και με το καθεστώς της επιτροπείας να είναι χειρότερο από πριν (τώρα στους «θεσμούς» προστέθηκε και ο ESM), δεν υπάρχει καμία απολύτως δυνατότητα στοιχειώδους ανακούφισης των λαϊκών στρωμάτων.

Ακόμα πιο σημαντικά από τα οικονομικά στοιχεία, είναι η πολιτική υπηρεσία που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προσφέρει στην άρχουσα τάξη, ενισχύοντας το επιχείρημα ότι «**τα πράγματα δεν αλλάζουν**», η νίκη του «μονόδρομου».

Και όμως, σήμερα σε πλατιά στρώματα η ελπίδα ότι τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν δεν έχει υποχωρήσει και αντίθετα «ωριμάζει» αναζητώντας νέους δρόμους να εκφραστεί. Αν κάτι σφραγίζει το πολιτικό σκηνικό είναι η **πρωτοφανής, ιστορική δυσαρμονία ανάμεσα στην τεράστια λαϊκή πλειοψηφία του «Όχι» με όλη της την πολυμορφία και το πολιτικό σύστημα της μνημονιακής συναίνεσης**. Τα συμπεράσματα που κατασταλάζουν μέσα στη μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία, ειδικά στο μαχόμενο κομμάτι της, προχωράνε τη συνείδηση χιλιόμετρα μπροστά.

Δύο είναι τα βασικά ζητήματα που αναδείχτηκαν με τεράστια δύναμη.

Πρώτον ο εχθρικός ρόλος της ευρωζώνης και της ΕΕ. Το συμπέρασμα ότι **μέσα στα πλαίσιά τους δεν μπορεί να γίνει καμία αλλαγή σε όφελος των εργαζόμενων**.

Και δεύτερο, η πλήρης συστράτευση του συνόλου της αστικής τάξης (βιομήχανοι, τραπεζίτες, καναλάρχες) που είδαν στο «Ναι» την επικράτηση των άμεσων και ευρύτερων, στρατηγικών τους συμφερόντων.

Αν κάτι αποκαλύφθηκε τελικά με τον πιο καθαρό τρόπο είναι η **βαθιά ταξικότητα και η θεμελιώδης «υλική» ενότητα του πολιτικού μηχανισμού της καπιταλιστικής ολοκλήρωσης της ΕΕ, του κράτους και των δυνάμεων του κεφαλαίου**. Μια καλή εισαγωγή στο αλφάβητο του μαρξισμού με πρωτοβουλία του αντίπαλου.

Κάθε λοιπόν απάντηση μέσα στη συγκυρία πρέπει να ξεκινάει ακριβώς από αυτές τις βασικές διαπιστώσεις. Σήμερα χρειάζεται η **μέγιστη δυνατή συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, η μεγαλύτερη δυνατή εργατική και λαϊκή ενότητα** για να οργανώσει άμεσα την ρήξη με το «ενιαίο μέτωπο» του αντίπαλου, την αστική τάξη, το κράτος της και την ΕΕ, να υπερασπιστεί την επιβίωση του λαού και να ανοίξει δρόμους προς την κοινωνική απελευθέρωση και την επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας. Σε αυτή την βάση η έξοδος από την ευρωζώνη και την ΕΕ και ο ταξικός - αντικαπιταλιστικός προσανατολισμός της αναμέτρησης με το μεγάλο κεφάλαιο, τους τραπεζικούς και επιχειρηματικούς ομίλους για να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο, αποτελούν σημεία αφετηρίας βγαλμένα πλέον μέσα από την μαζική εμπειρία των εργαζόμενων.

Πολιτικές προτάσεις που αναζητούν απαντήσεις στην **«έξοδο από την ευρωζώνη»**, αλλά **«εντός της ΕΕ»**, σε μια συντεταγμένη πορεία ενός νέου «κοινωνικού συμβολαίου» με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, δηλαδή τελικά μια πολιτική πρόταση μιας νέας καπιταλιστικής ανάπτυξης με φιλολαϊκό πρόσημο παραγνωρίζουν ότι:

Πρώτον, η ΕΕ -και όχι απλά η ευρωζώνη- αποτελεί «υλοποιημένο νεοφιλελευθερισμό». Όλες οι συνθήκες της επιτροπείας, των ιδιωτικοποιήσεων, της λιτότητας και της παραγωγικής αποδιάρθρωσης (πχ ΚΑΠ κα) πηγάζουν από την συμμετοχή στην ΕΕ.

Δεύτερο, πολιτικά αποτελούν ένα και τον αυτό μηχανισμό, πράγμα που αν μη τι άλλο φάνηκε την αποφράδα εκείνη Κυριακή της 12ης Ιουλίου όταν κορυφώθηκε η «απειλή» του Grexit στην διπλή σύνοδο των ηγετών ευρωζώνης και ΕΕ.

Τρίτο: σήμερα υπάρχουν προτάσεις κύκλων του ιμπεριαλισμού για έξοδο από την ευρωζώνη, έτσι ώστε η προβολή της εξόδου πρέπει να συνδέεται πιο στενά με το σύνολο του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Τέταρτο, η αστική τάξη δεν πρόκειται να παραδώσει τίποτα από τα αδιανόητα προνόμιά της και την εξουσία της χωρίς να δώσει λυσσασμένη μάχη όπως ακριβώς έκανε και με το δημοψήφισμα. **Δεν χρειαζόμαστε λοιπόν νέες αυταπάτες. Αρκετά πληρώσαμε και**

πληρώνουμε αυτές που υπήρχαν και οδήγησαν τον ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση με την απίθανη πολιτική *«ούτε ρήξη-ούτε υποταγή»*.

Αν φύγουμε από τον «αφρό» των εξελίξεων, μέσα στον λαό και τις πιο ανήσυχες δυνάμεις του κινήματος και της αριστεράς εκτυλίσσονται πολύ ελπιδοφόρες διαδικασίες. Οι **«λαϊκές συνελεύσεις του Όχι»** στις γειτονιές, στις οποίες έχουν συμμετάσχει **χιλιάδες αγωνιστές σε όλη την Ελλάδα** και η μεγάλη ανταπόκριση της κοινωνικοπολιτικής πρωτοβουλίας για το **«Όχι μέχρι το τέλος»** αποτελούν ένα παράδειγμα συσπείρωσης ενός πολύ σημαντικού εύρους δυνάμεων, πάνω στο αναγκαίο πρόγραμμα. Μπορεί να ενισχύσει ουσιαστικά την πάλη για να μην περάσει το νέο μνημόνιο, συνολικά την πάλη ενάντια στο μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ. Σηματοδοτούν την ανάπτυξη ενός βαθύτερου, πολύμορφου λαϊκού ριζοσπαστισμού, με τον οποίο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και οι άλλες δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς πρέπει να επικοινωνήσουν και να ενισχύσουν. Θα ήταν ασυγχώρητος σεχταρισμός απέναντι στην έκρηξη των αναζητήσεων και των προβληματισμών ενός ολόκληρου κόσμου να μην αναζητούσαμε μορφές διαλόγου και κοινής δράσης μαζί του.

Σήμερα δημιουργείται μια πολύ σημαντική «ζώνη» μέσα στον λαό, σε κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις και ρεύματα στους εργαζόμενους και την νεολαία, που αναζητούν και υιοθετούν στον ένα ή τον άλλο βαθμό βασικές πλευρές του αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει συμβάλει αποφασιστικά σε αυτό. Αν μιλάμε για μια πορεία προς τον πόλο της αντικαπιταλιστικής, αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς, για μια ανώτερη συνάντηση των σημερινών δυνάμεων με τον λαϊκό ριζοσπαστισμό του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος», με τις δυνάμεις που γεννιούνται από την δίδυμη ιστορική ανεπάρκεια της αριστεράς (υποταγή του ΣΥΡΙΖΑ, αδιέξοδη γραμμή του ΚΚΕ) τότε αυτή είναι η πιο γόνιμη περίοδος.

Πηγή: ΠΡΙΝ